

**PRAŽSKÁ DVOJKA
HOŠI OD BOBŘÍ ŘEKY**

**Vánoční sešit
2018**

Oddíl v prosinci 2018

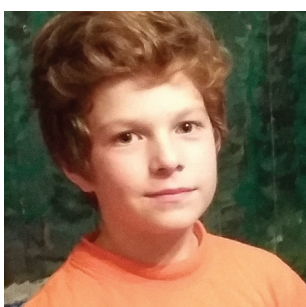
Milan

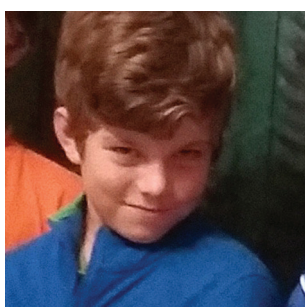
Golem

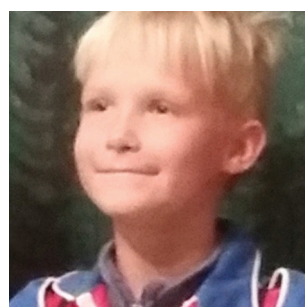
Dandy

Vojta

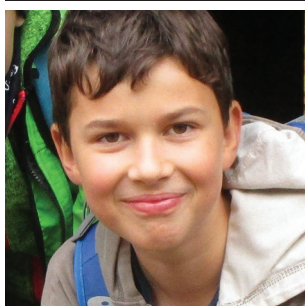
Vítek

Padák

Zajíc

Mára

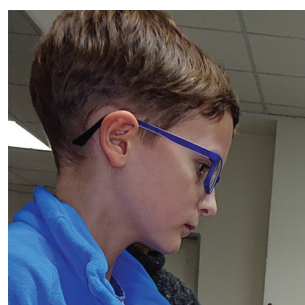
Teo

Šimon

Štěpán

Vašík

Erik

*Jak strom jen pohne haluzemi
hned střásá z ledu křišťály,
rampouchy ze střech visí k zemi,
jak varhan velké píšťaly...*

Úryvkem básně od Jaroslava Vrchlického „Vánoce“ uvedl Jestřáb v roce 1975 svůj první „Vánoční sešit“ který je od té doby přehledem oddílové činnosti. V září jsme oživilí kmen starého stromu Dvojka a za ty čtyři měsíce už na něm raší první pupeny vyrostlé ze společných příhod, práci na klubovně, z drobných úsměvných i vážnějších příběhů. Za sebe i ostatní členy vedení vám, dnešním novým členům chci říci toto: Máte jedinečnou příležitost chodit do oddílu který je svým způsobem výjimečný. Nejen tím, že jeho tradice sahají do doby ještě před první světovou válkou a že k jeho vedoucím patřil Jaroslav Foglar - Jestřáb. Každý z vás je nyní zároveň strážce i tvůrcem této historie. Sehraje stovky dobrodružných her, setkáte se inspirativními lidmi, kteří vytvářeli oddílovou historii, budete putovat přírodou a navštívíte výjimečná místa, budete tábořit v divočině, překonávat překážky, učit se samostatnosti, spolehlivosti i spolupráci v rámci družiny. Zdokonalíte se v desítkách různých činností. Ale co je nejdůležitější: Máte možnost trávit nejkrásnější část svého života - dětství - mezi kamarády. Věřte, že společné příhody vytváří často pevná pouta na celý život - podívejte se třeba na naše Old Boys, kteří desítky let, leckdy ve velmi pokročilém věku neustále vyrážejí na výpravy a jsou pro nás všichni vzorem přátelství a odhodlání.

Ne vždy bude vše bezchybné a zcela jistě ne snadné. Často budete na pokraji sil a budete potřebovat sebrat veškerou vůli abyste se vrátili zpět do dravého proudu úseků dlouhodobé hry, v dešti, v zimě, v noci... S každou zdolanou překážkou ale získáváte schopnost se s ní příště poprat lépe - stejně, jako když jste poprvé s nevalným výsledky skákali přes laso. Jestřáb kdysi napsal, že tábor je podnik pro celé muže a já bych připojil, že celá činnost v oddíle je svým způsobem „pro vyvolené“. Ne proto, že bychom někomu znemožňovali vstup do oddílu, ale proto, že vyžaduje po celou dobu vaše plné zapojení a odhodlání., stejně, jako když zdoláváme obtížnou cestu přes balvany v Kamenné řece. Kdy vydrží a kdo se před překážkami zastaví?

Hodně zdaru v cestě přes překážky vám přejí a na společná dobrodružství se těší

Milan, Golem a Dandy

Budujeme klubovnu

s podporou bývalých členů ze sdružení přátel, bez koruny dotací. Začali jsme v posledním srpnovém týdnu vyklížením sklepa. Různého lety nashromádaného harampádí bylo na tři dodávky. Obrovské díky všem dobrovolníkům a přispěvatelům, jejich mladickému zápalu, nadšení a nezištné obětavosti !

Speciální poděkování

Jáchovi

za nezištné, bezplatné poskytnutí
prostor pro klubovnu

Čikimu

za stavební úpravy, poradenství
a koordinaci stavebních prací

8.9. Výprava s rodinami do Tichého údolí

je společnou akcí bývalých členů oddílu. Letos se nás sešlo celkem 34, vzácným hostem byl Michal Beránek který si k nám odskočil ze své švýcarské rezidence, nejmladší účastník byl Golemův dvouletý Vojta. Vydáváme se ze Suchdola směrem na Únětice. Prvním bodem programu jsou na louce u kostela sv.Václava hry „Červení a bílí“ a „Leze prcek na vrbu“. Přicházíme do Tichého údolí a stoupáme do skal k tábořišti „U velblouda“ pojmenovaného kdysi podle siluety jednoho skalního bloku. Jonáš někde hbitě vyšpionil, že zrovinka teď bude nad našima hlavama přelétat Jumbo, což se také za chvíli potvrdilo. Obří kolos se s burácením sunul nad námi na přistání k nedalekému letišti. Prolézáme skalky a závodíme ve štafetě s předáváním žaludu.

Po obědě pokračujeme dál Tichým údolím k Vltavě a kousek za bývalým stejnojmenným tábořištěm se škrábeme do děsivého kopce směrem k Myší pláckům. Po absolvování výstupu ve vražedném vedru i temperamentnější děti usedají, Čikiho Zaříz uléhá a během několika vteřin také usíná a „zařezává“. Inu - přezdívka zde sedí. Odvážnější jedinci naskakují Dandymu na ramena a coby artisté jsou nošeni kolem našeho campu. Vojta a Vítek pořizují fotografie všech členů výpravy. Probouzíme Zaříze a pokračujeme na Myší plácky kde má Dandy připravenou hru při které dvě armády pronikají vzájemně na svá území a kořistí zde díly rozstříhané zprávy s citátem. V rozdělení na dvě skupiny setrváváme ještě na další dva závody při kterých zkoušíme které skupině se v časovém limitu podaří nacpat více lidí do kruhu ohraničeném uzlovačkou a dále soutěžíme ve štafetě s prolézáním oka již zmíněné uzlovačky. Na závěr výpravy přijímáme přihlášky prvních dětí do spolku Pražská Dvojka - Hoši od Bobří řeky a tradá do Roztok na vlak.

22.9. Klíнец

Vydáváme se z opuštěné vlakové zastávky k jeskyni, kterou se zapálenými svíčkami procházíme. Mihotání plamenů svíček po mokrých stěnách skalní pukliny a občasné zaklení chudáka, který se migne do hlavy či začvachtá v protékajícím potůčku doplňují atmosféru této dobrodružné pouti. Strání se spouštíme k Bojovskému potoku. Po několikerém přechodu této bystřiny se ocitáme na tábořišti. Již z předchozích výprav víme, že tábořiště na skalách jsou zlikvidovaná a uklizená a zbylo už jen tohle jediné - proti proudu potoka směrem k Bojovu.

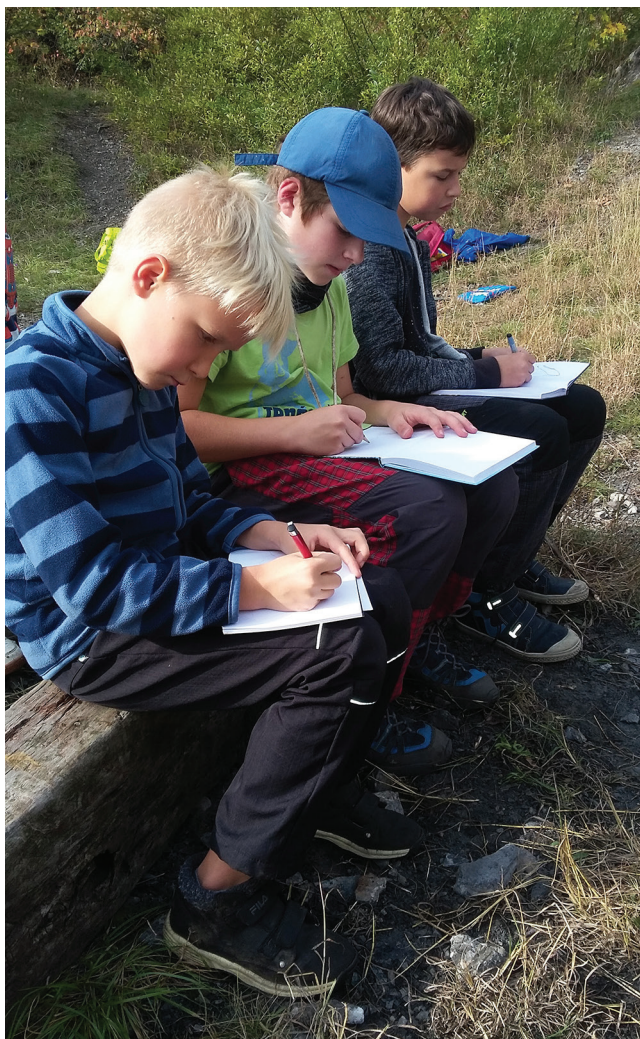
Vaříme bramborovou polévku a po obědě připravujeme závod ve hledání kartiček poschovávaných v lesním porostu. Vítek po celou dobu táhne obří odkrojek z kmene stromu, který připomíná samopal. Dovlekl ho nakonec statečně až do Prahy, kde mu před domem spadnul a rozsekal se napadrť. Tobias

sbírá dřevěný odkrojek ve tvaru melounu a významně podotýká - „to se bude hodit“. A taky jo. Nevím čím to byl nápad, že si uděláme fotku jako, že „Svačinka Hochů od Bobří řeky“ ale od té doby každý nově příchozí člen jest vyfocen coby bobr zahryznut do tohoto dřevěného „melounu“. Šplháme do skal kde slastně uléháme na rozpálené vřesoviště a při úchvatném pohledu do údolí si povídáme o oddíle a hrajeme slovní hru „Pojeď na Robinsonádu a vezmu si s sebou...“. Pokračujeme ke skalám, které jsme podle jejich rozervaného okraje pojmenovali „Dračí hřbet“ a pak už dolů k potoku a pouštět loďky, stavět hráze a další vodohospodářsky významná díla. Po proudu potoka narážíme na zlatokopy, kteří nám ukazují ampulku s vodou plnou lesklých zlatých šupinek vyrýžovaných z potočního štěrku. Vyrábíme luky a zkoušíme zručnost při střelbě na cíl. Z Měchenic se vracíme vlakem zpět do Prahy.

23.9. Klubovní brigáda

Na připravený laťkový rošt přitloukáme palubkové obklady, kluci vyrábějí vývěsky z profilů které nám během prázdnin připravil Zbynda. Všude je plno nadšení a ochotných rukou které v průběhu brigády hnědnou (od mořidla na vývěskách), žloutnou a červenají (od barvení trojúhelníků).

6.10. Skalní hřištěátko a Prokopské údolí

Na výpravu s námi jako návštěva vyrazí Filipův tatínek (děda Vojty a Vítka) s malým Kubou. Vyrážíme ze Smíchovského nádraží historickým motoráčkem přezdívaným „Kredenc“. Pohodlně se usazujeme a Golem se ujme vyprávění o tomto „nejkrásnějším motoráku na světě“. Vlak zastaví a delší dobu stojí. No, asi čekáme na odjezd podle jízdního řádu. Po několika minutách přichází průvodčí s jízlivým dotazem, zda nejsme ta skupinka která jede do Hlubočep a kde si myslíme, že teď krucinál stojíme. S brebtavou omluvou, že vono to tady vypadá nák jinak než posledně (před třiceti lety) se vysypeme z vagónu a vydáváme se ke Skalnímu hřištěátku. Se zájmem si kluci procházejí těleso viaduktu, kde probíhají stavební práce a jsou zde vytrhané koleje. Na tábořišti sehráváme několik kol hry při níž útočníci pronikají na základny odkud

házejí svým druhům do natažené cely střely. Po hře se věnujeme panoramatizaci - kreslíme, mnozí velmi zdařile, skalní masiv před sebou.

U jezírka hrajeme několikrát přepadení dostavníku, který se snaží projet s co nejmenším počtem zásahů roklí ostřelovanou bandity. Pokračujeme směrem k Lavóru a na louce u bývalého koupaliště v Klukovicích vaříme podzimní ovesnou kaši s krájenými jablky, vyšperkovanou tubou kondenzovaného mléka. Toto jídlo má přímo epochální úspěch (zvlášť poté, co Golem přisypává hrst drobných lentilek :-). Přes Lavór míříme do Holyně na vlak, kde furiantsky necháme jeden spoj ujet, abychom se mohli vrátit zpět opět oblíbeným Kredencem. Jedeme tentokrát na Hlavní nádraží a pak ještě na brigádu do klubovny.

13. - 14.10. Záchrana obrazu

Poté co se Větríkovi podařilo vypátrat, že v klubovně Pavla Švandy ze Semčic kterou oddíl opustil před více než deseti lety je na stěně stále palubkový obklad s kresbou Kriváně vzniklou v 80. letech se scházíme v sobotu ráno u bývalé klubovny. Účastní se pouze starší členové, na pomoc přijíždí také Márův tatínek Honza, dále se zapojují Filip, Mustang, Golem, Větrík a Milan. Po vytvoření přístupové cesty k obrazu (tedy spíš takového průseku v hromadách dlaždic, stavebních a instalatérských potřeb a nejrůznějších beden a krabic) dochází na odloupení prvních palubek.

S úlevou konstatujeme, že zub času ani dřevomorka či jiní paraziti na dřevě nezanechali stopy. Prkna jsou očíslována, odhřebíkována a naložena do dodávky. Děkujeme Milanu Jašovi za jeho velkorysou nabídku kterou nám v minulosti učinil (pronájem klubovny na deset let za 1 Kč/rok) i za přenechání obrazu a frčíme do klubovny. Prkna jsou rozložena na dvorku a dochází k dalšímu zkracování. Večer je již obraz na novém místě a dokonale zapadne do zbytku již dřívě dřevem obložené klubovny. V neděli ještě obkládá Milan záchod a umyvadlo dlaždičkami.

20.10.

Ontario

Již cesta začíná dobrodružně, protože na vlakové trati je výluka. Náhradní dopravu zajišťuje výlukový autobus, který na rozdíl od klasického spoje má jednu zajímavou vlastnost. Ve své tvrdošijnosti držet se co nejbližší železnici a obsloužit všechny vlakové zastávky se často ubírá silničkami, kde snad nikdy podobně velké vozidlo neprojelo. Pro lidi z vesniček

a samot je to velická událost, sbíhají se z okolí a nadšeně nám mávají. Vystupujeme ve Staré Hutí a vydáváme se na Královu stolicí, přičemž moudře rozebíráme, podle jakého významu tohoto slova je vršek s altánem vzdáleným asi 3 kilometry pojmenován. Sehráváme poprvé několik bitev v průchodu armád, kluci jsou nadšeni nedávno zavedenými „střelami“. Zkoušíme kam kdo po slepu dojde pokud udělá vždy 13 kroků jedním směrem a pak vždy 3 x změni v pravém úhlu směr. Je krásný podzimní den, všude spousta barevného listí a Dandy si libuje, jak si na Ontariu zaplave. Docházíme k rybníku zarostlému rákosím, s páchnoucí zelenou louží uprostřed, takže Dandy od svého plánu ač nerad ustupuje. Přijíždí se podívat Větrník s rodinou. Vaříme houbovou omáčku (na Dandyho dřívkovém vařiči) a těstoviny v kotlíku na ohni. Nutno přiznat, že na tomto jídle ještě musíme zapracovat i když zjevně houby jedí někteří jedinci snad jen při vypuknutí hladomoru.

V lesíku za ohništěm napínáme mezi stromy lano po kterém kluci přecházejí třemi různě obtížnými způsoby. A ať se práší za kočárem, je tu hned další závod, tentokrát ve stavbě přístřešku z plachty při kterém je procvičována dřevařská smyčka.

Odcházíme směr Malá Hraštice. Pod planinou Džbánu se dostáváme do rozsáhlého mokřadu protkaného sítí potůčků a desítkami různých tůňek.

Statečně si razíme cestu přes padlé kmeny a drnové ostrůvky. S časovou rezervou docházíme k nádraží, kde na louce hrajeme „ufíjenou“. Na čas pak míříme k vlakové zastávce, kde očekáváme příjezd výlukového autobusu. Několik minut před předpokládaným příjezdem se ujišťuji u zevlujících domorodců, že autobus skutečně přijede na což horlivě přikyvují, ale zároveň dodávají, že tady u nich nezajíždí k nádraží ale na náměstí, odkud nám asi za dvě minuty ujede. Řítíme se vesnicí jako uragán a dobíháme právě včas. Nevím, zda naše schvácené postavy či co přimělo řidiče autobusu jen mávnout po otevření dveří rukou jakože - honem nastupte a platit netřeba. Do Prahy tedy jedeme zadarmo! Na opět přestupujeme na vlak. Po opuštění autobusu si Vojta vzpomněl, že nemá čepici. Mastím tedy s ním zpět, naskakujeme do autobusu kam se již hrnou přistupující cestující a mezi již zaplněnými sedadly slídíme po čepici. Tu jsme nenašli, ale zato autobus mezitím zavřel dveře a vyrazil s námi z nádraží. Zařičel jsem ať zastaví, on na to dupnul a s nějakou nesrozumitelnou kletbou nás vysypal z autobusu. Sice bez čepice, ale aspoň stále v Praze. Zatímco popadáme dech vidím, jak na perónu mezitím průvodčí zavírá poslední dveře vlaku připraveného na odjezd do Braníka! Opět nohy na ramena, pohybová i zvuková gestikulace a po přespolním běhu přes koleje chytáme vlak.

2.11. - 4.11. Legiovlak a chata u Ždírcce

V rámci připomenutí výročí vzniku Republiky zorganizoval Golem, bratr všech legionářů pro oddíl exkluzivní soukromou prohlídku tohoto železničního skvostu momentálně usalašeného

na nádraží Praha Dejvice. Drobně mží a to pro nadcházející vícedenní výpravu nevěští nic dobrého. Ale nešť, dnešní program máme „v suchu“ a spaní je zajištěné v jednom z vagonů zvaném „těpluška“. Ochetní bratři legionáři nám vkulisách jednotlivých tematicky pojatých vagonů (pošta, krejčovna, kovárna, zbrojní vagón s kulomety a kanónem...) vyprávějí příběhy našich legionářů a jejich dlouhém putování Ruskem. Zaujala například skutečnost, že Českoslovenští legionáři byli velmi vynalézaví při krejčovských úpravách různě ukořistěných či fasovaných uniform, takže se

říkalo, že nenajdeš na Sibiři dva legionáře se stejnou uniformou. Proto, aby nebyla „vostuda“ jim těsně před návratem do vlasti byly ušity uniformy nové které byly předány až na poslední chvíli, aby vynalézavá ruka nůžkami a jehlou opět něco nevylepšila. Velmi atraktivní je také prolézání parní lokomotivy. Prohlídky se spolu s námi účastní někteří rodiče a přátelé, přijíždí Větrík s rodinou, Glen s Rysem

a další. Po odchodu návštěv se ubytováváme na pryčnách v těpluše, roztápíme kamna, vaříme čaj a začínáme číst Nováčka Hubáčka.

Po základní hygieně na nádraží se ráno vydáváme vlakem do Plzně a dále do Ždírcu u Blovic na Milanovu chatu kde zkoušíme střelbu ze vzduchovky na různé velké cíle (na kartony zavěšené na větve ale také třeba na žaludy.) Kluci se střídají na službě v kuchyni, kde připravujeme vepřový guláš. Po obědě odcházíme do vesnice Vrčeň vzdálené asi 7 kilometrů, kde máme domluvenou prohlídku v soukromém muzeu modelové železnice. Hned pod chalupou brodíme přes říčku Úslavu což je pro mnohé mocný zážitek. Hrajeme několik kol průchodu armád. Cestou nás pronásledují dvě černá až ďábelská kořata která se nám daří setřást až po několika kilometrech. Do muzea docházíme již za tmy. Vítá nás majitel, veliký fanda železnice, sběratel různých artefaktů a majitel stovek lokomotiv, vagónů a železničních staveb. Kluci mají možnost si podle jeho pokynů zajezdit, byť s výhružkou, že kdy vykolejí nafasuje montérky a škodu si bude muset odpracovat. Na památku dostáváme původní kartonové jízdenky s razítkem. Cesta domů klidnou potemnělou krajinou má své kouzlo. Nikdo neremcá že ho bolely nožičky, (to jsme si odbyli v prvních 2-3 kilometrech cesty) a pěkně nám to odsejpá. Abychom opět nemuseli brodit, volíme cestu k lávce kde opět mírně čvachtáme v jakési mokřině, ale to nevadí, za chvíli již topíme v krbových kamnech v chalupě. Mírně zmordovaní po cestě připravujeme vajíčkovou pomazánku a pro zájemce špekáčky na pánvi. Při večerním čtení nás opět „rozseká“ Nováček Hubáček, zejména pak stať o Lemounově psovi ...“ *Psisko sedělo v klubovně na jedné ze židlí u stolu a předstíralo, že si prohlíží kroniku*“. Dnes budou kluci spát, jako když je do vody hodí.

V neděli vaříme ovesnou kaši, hrajeme srážení trojnožky, vylepšujeme své včerejší střelecké výkony a ještě stíháme golf se šipkami, jehož cílem je nastřílet jako družstvo všechna čísla na terči. Je to děsnej nervák, napínavé až do posledního hodu. Následuje hrabání listů kolem chaty, vařba cibulové polévky a odchod na vlak, kdy se ptám kluků na nejmocnější zážitek z výpravy. Ó, jak předčasně, ten měl teprve přijít! Na dohled vlakové zastávce se dostáváme do úseku, kde byly ve strmém svahu pokáceny stromy. Z počátku nás zdolávání baví, přelézáme padlé kmeny (často mizíme ve větvích

mezi nimi a jen batohy na zádech nás zachraňují) a připadáme si jako v džungli na druhé straně zeměkoule. Leč díky této kratochvíli při níž čas neúprosne utíká nám asi o dvě minuty ujíždí vlak. Další spoj jede až za dvě hodiny a tak odjíždíme opačným směrem do Nepomuku na autobus a odtud poměrně dobrodružně cestujeme narvaným busem do Prahy.

10.11. - 11.11. Rozebírání srubu

Účastní se pouze dospělí členové a přátelé oddílu. Vedení Jestřábovými husarskými kousky při zajišťování kluboven - viz například jeho nákup lodi - a majíce podobně šílené nápady

a vize jsme o víkendu rozebírali srub v obci Březová Oleško. Materiál ze srubu budeme v lednu převážet do Prahy, kde když nám bude nebe milostivo, poslouží v budoucnu na stavbu nové oddílové klubovny. Srub „na stojáka“, ve kterém kdysi bydlíval například spisovatel Jan Drda (možná tu napsal Němou barikádu :-)) jsme získali za deset tisíc. Nyní jsme tedy majiteli čtyř robustních klíčů a dvaceti tun dřeva :-)

17.11. Zaječí rokle

Tábořiště je pokryto jinovatkou a slunce jen velmi neochotně vystupuje nad pahorky. Oddíl již definitivně rozdělujeme do družin Žluté a Modré. Po družinách probíhají také některé dnešní hry a závody jako třeba běh terénem s tyčí. Pěkně to na té jinovatce jezdilo :-)) Dandy připravuje hru Sudety, při níž je na trávě lanem vyznačena hranice republiky a útočníci (Sudeťáci) se snaží tuto hranici posunovat v čemž se jim snaží kazit jejich úmysly obránci. Před obědem je ještě sehraána velká terénní hra se šifrovaným vzkazem k němuž je nápověda ve střeženém území. K vidění jsou různé a různě

účinné taktiky, plížení, odvážné útoky, či pronikání do území z neočekávaných stran.

Na ohništi vaříme krupicovou kaši sypanou Grankem která opět (asi jako většina sladkých jídel) slaví úspěch.

Vydáváme se do přírodní rezervace Housle, kde nás informuje cedule o skutečnosti, že se sem kdysi (daleko za Prahou) scházeli ochotníci hrát divadlo a u pískovcové skalní stěny měli vystavěné krásné kulisy. Rokle je ideálním místem na populární průchod armád.

Nad louce nad tábořištěm zkusíme panoramatizaci (kresbu krajiny s charakteristickými kopečky Zaječích rokle) a hrajeme několik kol sfoukávání svíček. Sousední pole se zelená,

jakoby se nechumelilo a nebyla půlka listopadu. Po přechodu pole se odbahňujeme a přes Šárku míříme na autobus do Dejvic, kde ukončujeme již tradičně oddílovým pokřikem. Tobias získává přezdívkou **Zajíc a stává se rádcem VLKŮ, COŽ JE HNED PATŘIČNĚ GLOSOVÁNO !**

1.12. Kamenná řeka

Krajina je pokrytá sněhovým popraškem stoupáme roklí proti proudu potoka s tajemným názvem Vlčín. V kraji je spousta opuštěných lomů a zarostlých hromad s nasypanou hlušinou. Dandy rozdává nafukovací balóny které se kluci snaží soupeřům „prasknout“. Přicházíme k trampské osadě s přístřeškem a ohništěm kde se vrháme na vaření vydatné gulášové polévky. Kolem ohniště natahujeme provázky a sušíme promáčené rukavice. Na zmrzlé mýtince soutěží družiny v podbíhání lana (měří se čas za který postupně podběhnou 13 x), následuje

vyvolávání čísel. Cesta na Kamennou řeku (Vlčí rokle) vede do mírného kopce a pak se zlomí do úžasného sešupu, který zdoláváme zpravidla jízdou po zadnici. Tatam je únava, Vlčí roklí rozléhá se veselý hlahol. Jsme na Kamenné řece. Obrovité ohlazené balvany sem kdysi dávno rozsypala nějaká nesmírná síla a pokryla jimi úsek asi 300 metrů na dně rokle. Přijímáme výzvu s vydáváme se na cestu právě přes tyto obří balvany mezi nimiž kdesi dole občas zaslechneme šumění potoka.

Přicházíme k prastarému stavení, které je ideální pro několik bitev vkořistění míčestřeženém statečnými obránci. Opět provětráváme střely, několikrát měníme útočníky i obránce. Focení u prasklého stromu, do jehož dutiny se kluci spouštějí. Výš ve stráni u cesty nacházíme sněhuláka, tak ho doděláním ocasu předěláváme na sněžného bobra! Vracíme se přes Prosečnici zpět do Kamenného přívozu, kde ještě chvíli před příjezdem vlaku rozmrzáme v nádražní hospodě.

11.12. Mašinky

Tento dávný oddílový podnik konáme v klubovně Československé obce legionářské. Stavíme zde tři kolejiště, dvě cvičná, jedno „závodní“. Na jednotlivce probíhá soutěž v odhadu 30 vteřin. Úkolem je projet okruh „od nádraží k nádraží“ přesně za 30 vteřin, čas může soutěžící pouze

odhadovat. Za vteřiny do tohoto limitu je jeden trestný bod, za vteřiny nad limit jsou trestné body dva. Ve druhé soutěži se závodí o přesnost zastavení na dané čáře. Není to vůbec jednoduché, vlak s vagónky má setrvačnost a většina soutěžících přejede někdy i o desítky centimetrů. Poslední soutěží která je tentokrát na družiny je dát dohromady a sepsat co nejvíc pražských nádraží. Celá akce je „na pohodu“, dlabeme cukroví a vynikající pomazánky donesené Padákovým tatínkem. Děkujeme

legionářům a ujišťujeme se jestli by se nedalo někdy ještě přijít a klubovnu s kapacitou cca 50 lidí si půjčit, což je nám přislíbeno. Už se těšíme na oddílové promítání filmů a fotek z našich výprav na které bychom rádi pozvali také rodiče a přátele našeho sdružení.

15.12. Vánoční výprava do skanzenu

Poslední výpravu směřujeme do Přerova nad Labem, kde je jeden z nejstarších skanzenu v Evropě. Prohlížíme si historické chaloupky vybavené vždy v určitém stylu, lákají nás i vánoční trhy s ozdobami a cukrovím, kovářská dílna nebo přístřešek s historickými kočáry.

V lesíku hrajeme „Bránění krále“ a souboje o oříšky mezi konkurenčními rody veverek. Družiny v časovém limitu soutěží

ve stavbě co nejvyšší věže z materiálů v okolí. Dnes se nám nedaří nalézt vhodné místo pro vaření, takže po desetikilometrovém výšlapu ládujeme „miliónovou polévku“ od milé paní v restauraci u nádraží.

18.12. Vánoční nadílka

je posledním oddílovým podnikem v letošním roce. V klubovně, kterou jsme poctivě budovali od konce léta, do které jsme dali naši „duši“. „Ježíšek“ nám přinesl elektrická kamínka vypadající jako klasická krbová kamna, dokonce s velmi věrnou imitací plápolajícího ohně. Kéž je nám v jejich teple při odlescích plamenů a hry stínů na obraze Zelené říčky milo po těle i na duši.

Z našich oddílovek

Řezání na čas

Pod Kriváněm

Foukanda

Určování světových památek

Skákání přes laso

Montáž „přístroje“ po slepu

Sbírání vzorků
„z Měsíce“

Slepý světloňoš

Osobnosti

od první až do 13. oddílovky jsme měli speciální téma - objevitelé, cestovatelé, dobrodruzi. Ke každé osobnosti byla vydána „kartička“ pro vlepění do pracáku, dozvěděli jsme se něco o jejím životě, sehráli hry a závody. Dobývali jsme Himalájské vrcholy i jižní pól, sbírali vzorky „měsíčních hornin“, vytvářeli mapy či hráli cestovatelské pexeso. A kdo se dostal do výběru těchto osobností, které inspirují svými skutky, schopností překonávat sami sebe a posunovat hranice „nemožného“?

Reinhold Messner, Amelie Earhartová, Neil Armstrong, Kryštof Kolumbus, Roald Amundsen a Robert Scott, Marco Polo, Emil Holub, Jacques-Yves Cousteau, Jan Eskymo Welzl, Meriwether Lewis a William Clark, Joseph-Michel Montgolfier a Jacques Étienne Montgolfier, Kryštof Harant z Polžic a Bezdržic, Ranulph Fiennes

Ranulph Fiennes (* 1944)

Prolezl ty nejnebezpečnější a nejhůře dostupné kouty planety, nesčetněkrát se díval smrti do očí. Kvůli mrazu přišel téměř o polovinu prsů na ruku a vybral na charitu desítky milionů britských liber. Elitní voják, atlet, horolezec, objevitel a autor bestsellerů, který málem nahradil Rogera Moora v roli Jamese Bonda.

Naše „nepsané zákony“

Postupně zavádíme nepsané zákony, které tvoří určitý soubor pravidel vytvářejících charakter oddílu. Tato pravidla ovlivňují chování a vzájemné vztahy mezi námi, jsou otevřeným kodexem, do kterého postupně přibývají další ustanovení a je naší ctí je dodržovat jak umíme nejlépe.

Zákon o slzách

říká zjednodušeně toto: Nedělej ostatním to co bys nechtěl, aby druhí dělali tobě. Patří sem zejména různé rozjívené či klackovité zábavy, pošťuchování, posmívání se druhému z jakékoliv příčiny a podobně.

Nemluvíme hrubě

Chceme v oddíle vytvářet prostředí slušné, bez jakékoliv hrubosti. Nadávky, neslušná slova či neurvalé výrazy mezi Hochy od Bobří řeky nepatří. A mělo by být naší společnou snahou být slušným NEJEN v oddíle ale i doma, ve škole, kde nejsme nikým z oddílu pozorováni. Pokud komukoliv z nás hrubý či neslušný výraz někomu „ulítne“, ostatní ho na to upozorní.

Nemluv za jízdy s mužem u kormidla

Toto ustanovení říká, že pokud někdo z vedení vysvětluje například pravidla hry, vyhlašuje výsledky nebo má jiný „proslov“, neskáče mu nikdo do řeči. Jestliže má kdokoli nějakou připomínku či dotaz, zvedne ruku, a čeká až bude ke sdělení vyzván.

Nástup do třinácti vteřin

Je-li pískán nástup, dostaví se do třinácti vteřin každý člen oddílu který je v doslechu, byť by byl v danou chvíli sebevíc zaměstnán. Nastupujeme podle družin, do pozoru a až do pokynu POHOV se mezi sebou nebavíme.

Torny do řady

Po příchodu na tábořiště nebo zastávce během cesty vyrovnáme svoje torny pěkně do řady a udržujeme kolem nich po celou dobu pořádek.

Pozdrav

Při příchodu i odchodu z oddílové akce si podáváme pravou ruku. Není myslitelné se prostě jen „vypařit“ a nerozloučit se s ostatními. Zákon dále říká, že pozdravíme také jakoukoliv osobu, která například přijde do kluvovny - rodiče, bývalé členy a pod. Nepozdravit považujeme za neslušné. Specifickým oddílovým pozdravem je pozdrav „Tři psi“ doprovázený zdvižením palce, ukazováčku a prostředníčku pravé ruky.

Dej to dál

má v oddíle dva významy. Tím prvním je předání zprávy která putuje od jednoho k druhému když jdeme na výpravě poněkud „roztažení“. Zpráva je doprovázena oním magickým „Dej to dál“. Tohoto hesla nezneužíváme, neposíláme pod ním zprávy nepodstatné, různé vtipy a pod. Druhý význam by se dal shrnout do pravidla „**Přidrž šlehající větev**“. Prodíráme-li se například křovím nebo větvemi, dáváme pozor, aby námi „napružená větev“ šlehnutím někoho nezranila. Přidržit větev jen pro sebe a prudce ji pustit na toho kdo jde za námi je bezohlednost.

.....

Přepište si do pracáku

Naše oddílové signály

- . Nástup - - . . Začátek . . - Ukončeno
... Spěch . - - . Připravit . - . Ready